

Torsdag 7. december 2017

Selma Falck

Hvis Oslo var en krop, var dette byens anus.

Netop denne lejlighed.

Dette røvhul af en stue.

Stuen var lille og iskold. Væggene var dækket af et gråbrunt hessiantapet som var løsnet i hjørnerne. Det billige linoleumsgulv var fuldt af pletter. Særligt under vinduerne. Selma Falck satte sig på hug og rørte forsigtigt ved den ene af de mørke halvmåner. Belægningen gav efter med en svuppende lyd.

Sporvognen var skramlet forbi hvert fjerde minut siden hun begyndte at bære kasserne ind. Der var folie på ruderne, måske for at hindre indkig. Det kunne lige så godt være for at forhindre at de faldt ud, for der var tydelige krakeleringer bag plastikken. Hver gang sporvognen eller en lastbil kørte forbi, blev der endnu mørkere i stuen. Det begyndte at blive sent. Selvom nogen havde forsegleet sprækkerne i ruderne med pakketape oven på foliet, rev en stadig mere generende stank af bilos i næsen.

Kasserne stod stablet i to tårne ved væggen ind mod soveværelset. Oven på den ene lå Darius og skulede til hende, sammenkrøbet og klar til angreb, mens halen langsomt strøg fra side til side.

Selma Falck satte sig i stuens eneste møbel, en rød sofa fra treserne. Den stod der da hun kom, og lugtede svagt af fyringsolie og oste pops. Hun håbede i hvert fald at det var oste pops. Darius skød pludselig ryg og hvædede hidsigt, men blev stående oppe på den vakkelvorne stabel i den anden ende af stuen.

Der var gået tre uger og tre dage. Selma havde gang på gang taget sig i at se på sit ur uden grund, som om hun ved et blik kunne få tiden til at stoppe. Eller allerhelst vende. Førstkom-

mende mandag, præcis fire uger efter at Jan Morell var kommet ind på hendes kontor med en sjælden alvorlig mine, udløb den frist han havde givet hende.

Der var kun fire dage tilbage.

Hun havde meget snart mistet alt hvad hun nogensinde havde ejet.

Bortset fra bilen, den ville hun aldrig give slip på, og katten som Jesso havde truet hende til at tage med. Darius var hoppet ned fra kassetårnet og smuttede lydløst ind i soveværelset. Noget væltede derinde. Et eller andet blev knust.

Selma lukkede øjnene. En ambulance susede forbi. Sirenen skar gennem væggen. Hun holdt sig for ørerne uden at det hjalp det mindste. Da hun åbnede for sanserne igen, stod Darius midt på gulvet i stuen.

Øjnene glimtede. Halen fejede stadig fjendtligt fra side til side. I munden havde dyret en mus med liv nok i sig til at den nøgne hale rykkede frem og tilbage i krampetrækninger. Katten gable op, og kræet faldt på gulvet hvor det lå og havde spasmer.

Selma Falck havde ikke grædt siden lørdag den 13. december 1986. Om seks dage var det præcis 31 år siden, og forbavelsen var derfor stor da hun mente at mærke noget der mindede om tårer på venstre kind. Det burde være en fysiologisk umulighed. Overraskelsen fik hende til at rejse sig for at finde et spejl.

Medaljen fra dengang havde hun lagt på eBay for to uger siden. Ikke en sjæl havde vist bare et strejf af interesse. OL-medaljen fra to år senere ville sikkert have været et sikrere kort, men indtil videre tøvede hun med at skille sig af med den.

Hun græd ikke, sagde lommespejlet hun fandt i tasken.

Her kunne hun bare ikke bo.

Hun blev nødt til at bo her. I denne rotterede. Eller muserede, det var allerede bevist, og da hun for første gang kiggede op i loftet, så hun en plet så stor og gråblå at hun kastede op.

Hun brækkede sig.

Brækket lignede tæppet i stuen.

Inden for den frist Jan Morell havde givet hende, havde hun formået at realisere værdier for lidt over tretten millioner kroner. Af dem sad hun tilbage med 23.876 kroner og 32 øre, uden den fjerneste anelse om hvornår hun igen ville blive i stand til at tjene penge.

Der var heldigvis ingen der anede hvor hun var. Ikke Jesso, som formodentlig var fløjtende ligeglad. Ikke børnene, som begge havde sagt klart og tydeligt at de aldrig ville se hende igen, nogen sinde, da hun hentede nogle få ting og smed dem i flyttekasser før hun kørte igen i en kassevogn hun havde lånt af pokertyrkeren. Ingen af hendes venner anede hvor hun boede, selvom rygterne om hendes sygdom åbenbart havde spredt sig og ført til 52 sms'er og ubesvarede opkald de sidste par døgn. Selma Falck havde ikke kræft. Ikke så vidt hun vidste. Uden at tænke nærmere over det, eller egentlig mest i desperation, havde hun smurt tykt på da hun skulle forklare sine vantro partnere hvorfor hun så pludseligt måtte sælge sin andel. Hun havde ikke brugt k-ordet, men ud fra det hun havde fortalt med sorg i øjnene og bævende underlæbe, var det ikke så mærkeligt at de havde draget den konklusion. Tanken fik kvalmen til at melde sig igen. Hun rystede kraftigt på hovedet, sank og bestemte sig for at gemme spejlet og hellere finde noget at fjerne både den halvdøde mus og det grønne snask på tæppet med.

Ingen måtte finde ud af hvor hun var.

Da det ringede på og hun allerede var halvvejs gennem stuen, fór hun sammen med et sæt så kraftigt at Darius skød ryg igen. Den halvdøde mus kravlede hjælpeløst hen mod døren, som om den troede redningen var derude. Selma gik tøvende samme vej uden helt at have bestemt sig for at åbne.

Nogen bankede hårdt og utålmodigt på.

Der var ingen der vidste at hun var her.

Det ringede på døren igen.

Cellen

Dagene var ikke længere hans egne.

Rummet var uden vinduer. En LED-lampe i loftet var tændt døgnet rundt.

Der var ingen synlig ledning. Intet han kunne rive løs. Sengen var lavet af cement og støbt fast langs den ene væg. Han havde ikke engang en madras, kun noget halm der var filtret sammen og var begyndt at lugte.

Et tæppe havde han heller ikke fået. Ikke engang tøj. Han frøs ikke, der var varmt her, men han havde endnu ikke vænnet sig til at sove uden noget på eller over sig. Døsede lidt hen af og til.

Sov aldrig rigtigt.

Stadig for skrækslagen.

Vand fik han fra et hul i væggen. Ikke større end at han kunne lukke det med tommelfingeren, han gættede på at det var et halvtommers rør. Det rislede kontinuerligt. Da han ikke havde nogen kop, måtte han slubre det i sig fra væggen, hvor den evige strøm af fugtighed havde efterladt et gulbrunt spor. Det begyndte at blive sejt. På gulvet lige under kilden var der en rist over et afløb. Der pissede han. Og sked, når han kunne få noget ud. Hullerne i risten var bredere på midten. Af og til var han heldig og ramte. Andre gange blev han nødt til at pirke i sin egen afføring med foden for at slippe af med den. Skubbe til den, og af og til presse den ned.

En gang imellem fik han mad gennem en luge i metaldøren. Brød for det meste. Boller. Somme tider med pålæg. Aldrig noget varmt, aldrig noget der skulle serveres i en skål eller spises med gaffel eller ske.

Dagene var forsvundet. Nætterne fandtes ikke længere.

Lyset plagede ham, det havde stjålet tiden. Han kunne have været der en uge, to uger, et år.

Ikke et år.

Men længe. Nogle dage i hvert fald. Han burde have forsøgt at holde regnskab med tiden fra da han vågnede og ikke anede hvor han var. Han vidste ikke hvorfor han var der. Anede det

simpelthen ikke. Han skreg til skikkelsen derude som kom med mad. Hylede og slog hænderne til blods mod det grå stål i den lukkede dør. Derude var der altid tavst, og lugen var for lille til at man kunne skimte andet end skygger på den anden side.

Manden måtte kende ham. Det måtte være en mand. Da han vågnede i fangenskab, havde han ondt under knæhaserne og øverst på ryggen, som om nogen havde båret ham. Slæbt ham et stykke. Hælene var ømme. Det måtte være en mand, og han måtte kende ham.

Der var intet herinde man kunne tage livet af sig med.

Han ønskede det mere end noget andet, han ville hellere døden end dette og havde forsøgt at hamre hovedet i væggen med al den kraft han havde. Flere gange. Det eneste han opnåede, var sår og hævelser. Han havde proppet halm i munden, men fik altid hostet det hele op igen. Refleks, antog han. Han havde fugtet det skide græs, gjort det sjaskvådt og proppet det op i næsen og ned i halsen så hårdt han kunne, det var næsten lykkedes, men idet værelset blev lyserødt, hovedet let og han segnede om på briksen, kom hosteanfaldet og tvang det hele op igen.

Hver gang.

Den der holdt ham fanget, måtte kende ham.

Den der holdt ham fanget, måtte vide at han ville vælge døden frem for dette. Og det værste, det allerværste, var at hver gang den fremmede havde afleveret maden, kun af og til efter et mønster der var umuligt at gennemskue, kom den skrabende, mekaniske lyd bag den ene væg.

Som så nærmede sig og gjorde rummet stadig mindre.

Skiløberen

I den lange række af mere eller mindre ubetydelige hændelser et liv består af, skulle denne dag indgå som en ubetydelig bagatel, tænkte Hege Chin Morell. Med tiden ville hun se tilbage på

disse dage, på ugerne der ventede, og dette uvirkelige øjeblik og trække ligeglads på skuldrene.

A bump in the road. Ikke andet. En irriterende, men overkommelig forhindring på vej mod et strålende OL i PyeongChang.

Hun var fireogtyve år gammel og havde bestemt sig for at alt det der foregik, egentlig ikke skete. Det var for absurd. Så åbenbart forkert. Noget var gået galt, og dette noget skulle identificeres. Fejlen skulle korrigeres. Det var bare et spørgsmål om tid, havde hun forsøgt at overbevise sig selv om i de mere end tre døgn der var gået siden hun fik den ubegribelige besked.

Hvert minut i det her helvede var tres sekunder for meget.

Menneskene foran hende blev en gråblå, støjende masse. Hun lukkede roligt øjnene og koncentrerede sig om at forestille sig en sejrrig målgang. Et juletræ, et svalestyrt i saltvand. Morens ansigt, mere udvisket som årene gik, smilet som Hege ikke længere tænkte på bortset fra i små erindringsglimt. Mors blå øjne og de lange lysblonde krøller, så anderledes end Heges sorte, stride hår at mor og datter havde lavet zebrafletninger af begges lokker da hun var lille og sov i morens arme når nætterne blev for mørke.

Der var også store øjeblikke blandt alle de små i livet.

Sejrene. Medaljerne.

De allerstørste huskede hun selvfølgelig ikke. Nogen, formodentlig hendes biologiske mor, havde lagt hende uden for det helt rigtige børnehjem. Der var et billede af Hege, knap to måneder gammel, i en kurv, med arp i den smule hår hun havde. Hun var pakket ind i rene klude og havde fået selskab af en grøn bjørn i hård plastik. Hvis hun var havnet et andet sted, på et andet tidspunkt, ville det ikke have været netop Jan og Katinka Morell som nogle måneder senere havde taget det blege, eksemplagede barn med hjem til Vettakollen i Oslo på den anden side af kloden. Den biologiske mor, eller hvem det nu var, havde efterladt hende en tidlig morgentime under det halvdøde piletræ uden for netop den missionsstation, et lykketræf i livet, og lille Chin kom til at lære at stå på ski.

Den biologiske mor havde gjort det værd at komme til verden ved at forlade hende.

Fire VM-titler og næsten ti tusinde træningstimer senere vidste Hege at livet bød på både op- og nedture. Hun havde lært at tage begge dele med en ro der forvirrede det norske publikum.

Der var store øjeblikke, vidste Hege Chin Morell. Og der var små. Livet var en kæde af stærke og svage led, af godt og ondt, af ligegyldigheder og historiske øjeblikke, og alt det som fandtes mellem fødsel og død. Kæden var lang, og dette øjeblik, denne absurde seance, skulle bare gennemlevs. Hege blev nødt til at holde sig oprejst, og hun rettede ryggen endnu et hak ved tanken.

Noget var helt galt, og det ville blive opklaret.

Hun åbnede øjnene igen og stirrede på et punkt højt over hovedet på de næsten fyrre fremmødte journalister og fotografer. Fire alvorlige mænd sad ved siden af hende på rad og række, tre af dem med foldede hænder og nedslåede blikke. Bordet var dækket af en mørkeblå dug som matchede hendes trøje, et stykke tøj som for første gang i seks år var uden sponsornavn på. Selv mærkevarelogoet var dækket af et stykke tape. De sædvanlige frugtfade, smoothies og vandflasker som normalt stod anrettet på strategisk vis for at komme med på billederne, var heller ikke at se. En enlig, navnløs kande stod på dugen. Kun Hege havde fået et glas.

Det var tomt.

En intens støj af spekulationer havde pludselig lagt sig da hun kom. Kameraerne summede og klikkede, nogle fortsatte med at hviske, men langrendspræsident Bottolf Odda behøvede ikke at hæve stemmen da han fumlede lidt med mikrofonen og rømmede sig.

– Velkommen til pressekonference, sagde han. – Vi går lige til sagen.

En fotograf snublede over en andens ben og faldt så lang han var. Langrendspræsidenten ænsede ham ikke.

– Grunden til at Norges Skiløberforbund har indkaldt til denne konference, er at Hege er kommet i en ...

Han sank.

– Der er opstået en situation, forsøgte han igen. – Hege Chin Morell har tidligere i efteråret aflagt en positiv dopingprøve.

Nu forstummede selv kameraerne.

– Som må være en fejl, sagde langrendsløberen højt. – Jeg har ikke taget doping. Der må være noget galt med prøverne.

Fotograferne gik igen bersærk.

Faren

Opgangen lugtede ubestemmelig snavset. En jordagtig lugt blandet med tung trafik, tænkte Jan Morell mens han ventede på at nogen ville åbne.

Han mente at høre lyde, men det var svært at vide om de kom fra lejligheden eller fra den larmende by udenfor. Det var fristende at lægge øret til døren. To ujævne, tilsyneladende klistrede striber i ubestemmelig farve diagonalt hen over træværket fik ham fra det.

Det havde været usædvanlig svært at finde adressen. Den slags tog sjældent mere end en halv time. Jan Morells privatdetektiv, eller sikkerhedskonsulent som der stod på lønsedlen, havde brugt halvandet døgn på at finde en norsk tyrker i Ensjø. I et obskurt lokale arbejdede fyren med bilvask og småreparationer om dagen og arrangerede pokerspil om natten. Han havde været noget modvillig, kunne det kortfattede notat oplyse. Hvad sikkerhedskonsulentens så havde gjort, ville Jan Morell helst ikke vide. Det slap han også for. Pointen i rapporten var at Selma Falck havde fået lov til at leje den her lejlighed i tre måneder for en slik. Strengt taget var der tale om at låne den. Tyrkeren var en tidligere og åbenbart meget taknemmelig klient.

Ligesom Jan Morell. Nu var han bare hverken taknemmelig eller hendes klient.

Ingen åbnede.

Jan Morell mente at høre en kat mjave. Han bankede kraftigt på den snavsede dør og ringede på igen. Nu hørte han skridt.

Nogen tog i dørhåndtaget derinde. Det raslede i en sikkerhedskæde. I en tynd stribe mellem dør og karm kom Selmas højre øje og mundvig til syne.

Hun sagde ikke noget. Blev bare stående, som om hun havde brug for tid til at forstå at han havde fundet hende. Han så ned. Et kattefjæs, mente han bestemt. Dyret så ud som om det var løbet ind i noget. Snuden lå som en flad knap under de isblå, alt for store og temmelig udstående øjne.

– Luk op, sagde han alligevel kort og skubbede til døren med albuen. – Jeg har et tilbud du ikke kan sige nej til. Et sidste, heftigt væddemål.

Han skubbede beslutsomt døren op og gik ind.

Tube

Hege var alene hjemme. Bag en høj hæk af søjlegraner på den lille stump vej neden for huset på Vettakollen havde en flok journalister og fotografer slået lejr. Tidligere den aften havde hun hørt både dem og deres biler, som de lod køre i tomgang. Politiet kom. Tilkaldt af naboerne, antog hun. Fotograferne, der havde ålet sig gennem hækken og var blevet skræmmende nærgående, blev bortvist af fire uniformerede mænd med halsende hunde.

Klokken var snart ti om aftenen.

Faren havde kørt hende hjem efter pressekonferencen. Ingen af dem havde sagt et ord. De havde parkeret hos naboerne ovenfor og var gået ned ad den tilisede sti til baghaven og var gået ind ad terrassedøren. Selv indenfor var faren tavs. Han tjekkede alle yderdøre to gange. Stoppede op, tog hendes hænder i sine og sagde:

– Jeg ordner det her.

Han sagde det med eftertryk, som om der var punktum efter hvert ord. Så forlod han huset samme vej de var kommet.

Det var sådan han var. Han var sådan en der ordnede det hele. Hege ønskede mere end noget andet i hele verden at nogen ville

ordne det hele. Rydde op i denne uhyrlige misforståelse. Finde fejlen. Finde fem fejl, eller ti eller hvor mange det nu var der havde overbevist Antidoping Norge om at hun snød. At hun havde brugt et anabolt steroid hun ikke engang kunne huske navnet på selvom hun i tre døgn havde læst brevet igen og igen og desuden kendte i forvejen.

Hege ønskede at nogen skulle ordne det hele, men netop i aften havde det været dejligt hvis faren ikke var gået igen. At der havde været nogen. Andre end Maggi, som formodentlig sad i kælderlejligheden og så polsk fjernsyn.

Hun gik gennem de næsten mørklagte stuer. Faren havde grundigt og systematisk trukket alle gardinerne for før han kørte. Tændt en lampe hist og her, som han havde slukket på den anden runde. Hege stoppede foran køleskabet. Åbnede det. Hun havde ikke spist siden morgenmaden, men havde ikke lyst til noget. Ikke andet end at faren kom hjem igen.

Og at moren stod op fra de døde.

Og at nogen fra Antidoping Norge ringede på døren med et bredt smil og beklagede den kedelige misforståelse. Hun havde slet ikke aflagt en positiv prøve og skulle bare glemme hele denne forfærdelige seance foran pressekorpsset hvor hun havde formået at holde tårerne tilbage helt til faren førte hende gennem et virvar af korridorer og ned til parkeringskælderen. Nogen andre var kørt ud i farens Mercedes med tonede ruder og havde narret journalisterne længe nok til at de kunne køre ubemærket ud i en lånt Honda.

Hun smækkede pludseligt køleskabsdøren i.

Det var fire dage siden World Cup-løbet i Lillehammer. Hun blev slået ud i semifinalen i klassisk sprint, men vandt skiathlon dagen efter. Normalt kørte hun med nogen til løb i Norge eller Sverige. Holdkammerater eller ledere. Fysioterapeuter eller sågar landsholdslægen. Denne weekend havde hun kørt selv. Hun havde valgt at køre alene for at høre en lydbog.

Hun var blevet næsten færdig med Elena Ferrantes fjerde.

Det var altid Maggi der pakkede for hende. Pakkede og pak-

kede ud. Maggi vaskede også hendes tøj. Hushjælpen havde været hos dem siden Heges mor døde, og sørgede for alt det hun og faren syntes var kedeligt. Skifte sengetøj. Gøre rent. Rydde op. Lave mad. Efter nøje instrukser selvfølgelig. En diætist havde efter farens anvisninger sammensat en helårsdiæt som Hege holdt sig til som gjaldt det livet.

Og det gjorde det jo på en måde også.

Det gjaldt om at optimere muligheden for at vinde, sagde faren altid.

Eftersom Hege var gået på hovedet i seng da hun kom hjem søndag aften og derefter var vågnet til nyheden om at hun var taget for doping, havde hun ikke registreret om tasken var tømt, indholdet vasket og alt lagt på plads. I dagene der fulgte, havde Maggi listet omkring som et venligt, men spagt og delvist usynligt spøgelse.

Hege tog trappen tre trin ad gangen. Løb ind på sit eget værelse og åbnede de dobbelte garderobedøre. Lyset tændtes automatisk. På den ene side af det syv kvadratmeter store skab hang træningstøjet. Det var umuligt at sige om noget manglede, men tasken lå tom på sin plads på gulvet ved døren ind til badeværelset. Hun lod fingrene glide hen over rækken af tøj der var hængt på plads. Stoppede og trak i et ærme. Den jakke havde hun haft på i søndags.

Et øjeblik stod hun stille og tænkte.

Der hang overtræksbukserne hun havde pakket nederst i tasken. Lynlåsen drillede og skulle repareres.

Alt var her. Maggi havde gjort sit arbejde, ligesom hun altid gjorde alt det hun skulle. Den sorte toilettaske med ekstra plads til de nøje doserede astmamediciner skulle være lagt ned i den øverste skuffe under vasken på badeværelset. Hun brugte den kun når hun rejste. Den indeholdt alt det hun havde brug for, og i frygt for at glemme noget et sted havde hun altid dobbelt sæt af alting med. Tasken lå hvor den skulle. Hun tog den op, lagde den på bordet ved siden af vasken og åbnede den.

Deodorant. Godkendt af landsholdslægen. Makeup. Godkendt

af landsholdslægen. Tandpasta, hårbørste i en plastikpose, tandtråd med mints mag. Parfumen hun fik af faren til jul, undersøgt og godkendt af al den ekspertise faren altid omgav sig med. Tre inhalatorer. En pakke uåbnet Panodil.

Hun lagde tingene op i vasken en efter en. Toilettasken var næsten tom.

Den fremmede tube lå allernederst. I en rektangulær hvid æske med grøn og sort skrift. Samt en slags adgang forbudt-mærke i rødt, ret stort, hen over ordet DOPING. Med sort.

TROFODERMIN, hed medikamentet.

Hege tabte æsken på gulvet.

Det susede for ørerne. Hun forsøgte at blinke de sorte prikker væk der dansede for øjnene. Hun tog den ene inhalator, satte den for munden, trykkede og tog en dyb indånding.

Med åben mund hev hun stadig efter vejret.

Hun vidste godt hvad Trofodermin var.

Hun havde derimod ingen anelse om hvordan den pakke var endt i hendes toilettaske, i hendes bagage, efter en succesrig World Cup-weekend i Lillehammer.

Absolut ingen anelse. Hele verden standsede.

Glaspaladset

Han frøs.

Arnulf Selhus vidste at der ikke var koldt i det store lokale. Temperaturer og luftkvalitet blev kontrolleret af et anlæg så moderne at det for bare to år siden, da bygningen blev indviet af Kongen, var det eneste af slagsen. I hele verden. Alle rum holdt 20,00 grader med to decimalers nøjagtighed. Alligevel hakkede han næsten tænder.

Sølve Bang mærkede åbenbart ingenting.

– Det er en skandale, det her, råbte han. – En skandale vi simpelthen ikke har råd til, Arnulf. Doping er totalt uacceptabelt!

Selvfølghederne sendte en sky af fint spyt ud over ege-træsbordet.

– Ja, sagde Arnulf Selhus fladt og lagde hænderne for ansigtet.
– Det har du sagt et par gange nu. Men hvad fanden skal vi gøre. Tage livet af pigebarnet?

– Det var måske slet ikke nogen dårlig idé, tordnede det tilbage.

Sølv Bang rejste sig lige så hurtigt som han for to minutter siden var dejet om i den isblå designerstol.

– Hun er aldrig blevet rigtig populær. Det er ikke så mærkeligt. Hun er alt for ...

– Stop det der.

– Hun har i hvert fald skabt en katastrofe nu. Hun er ansvarlig. Nogen er ansvarlig. Intet her i verden sker uden at nogen er ansvarlig, Arnulf. Forræderi, er det. Forræderisk mod os alle. Mod Forbundet, mod de andre på holdet, mod ...

– Mod dig, mumlede Arnulf ind i sine egne hænder så lavt at han knap nok hørte sig selv.

– Hvad sagde du?

– Ingenting. Men nu bliver du nødt til at tage det roligt. Det handler jo strengt taget ikke om dig, Sølv. Vi har rutiner når sådan noget sker. Protokoller. Regler.

– Regler? Protokoller?

Den lille korpulente mands stemme gik i fistel. Han begyndte at trave frem og tilbage på gulvet parallelt med glasvæggen som på gode dage viste hele Oslofjorden derude. Nu pressede den for årstiden så almindelige grød af tåge mod de sorte, kolde flader.

Arnulf Selhus løftede blikket igen. Sølv Bang gik med korte skridt. Han havde hængevom og en næse så lang at den næsten rørte ved overlæben. Øjnene, som normalt var en smule udstående, var i ophidselsen begyndt at skele til hver sin side.

Han lignede ikke en tidligere skiløber.

Måske heller ikke en forfatter, tænkte Arnulf, selvom forfattere nok fandtes i mange former.

Usb-stikket i guld som hang om hans hals i en tynd guld-kæde, hoppede op og ned mod slipset mens han travede rundt.

De pigede hænder rørte hele tiden ved det. Arnulf Selhus havde kendt manden siden 1982 og havde egentlig aldrig brudt sig om ham. Men nu og her mærkede han alligevel en fremmed og ny afsky.

Eller frygt, slog det ham pludselig.

Der var angst overalt i lokalet. Den lurede i hjørnerne. Den gemte sig bag de stramme, lyse gardiner han havde en næsten uimodståelig trang til at trække for. Selv uden for de latterligt store vinduer, mellem de mørke graner langs parkeringspladsen, var der noget ubestemt og mørkegråt der truede med at trænge ind gennem glasset og tage ham. Arnulf Selhus havde svært ved at trække vejret dybt nok.

Sølv havde nok i sig selv og mærkede stadig ingenting.

At en mand som vandt et sølle World Cup-løb for femogtredive år siden, fik lov til at opføre sig som om han ejede norsk langrend, gik langt over Arnulfs forstand.

Selv denne forbandede bygning, dette glasmonument i Holmenkollåsen, havde Sølv Bang fået trumfet igennem. Med sig selv som formand for juryen da arkitektkonkurrencen blev slået op, og senere som chef for byggeudvalget.

At langrend var brudt ud af Norges Skiforbund i 2008, var klassisk hybris, mente mange. Blandt dem var Arnulf Selhus. Klassisk kortsigtet tankegang, havde han både tænkt og sagt. Langrends-administrationen i Norges Skiforbund havde hevet en exceptionel sponsorkontrakt med Statoil i land, benzin på bålet for dem der mente at langrend var selve juvelen i vinteridrættens iskrone. Aftalen var opsigtsvækkende nok indgået for en periode på tyve år, noget som i sponsorsammenhæng var en evighed. Alpint kunne sejle sin egen sø, blev der mumlet stadig højere i gangene efter at aftalen var i hus. Telemarksski var der strengt taget kun en lille menighed der interesserede sig for. De tåbelige boardsport-discipliner ligeså, de var uanset befolket af individer som aldrig rigtig havde forstået betydningen af at være organiseret. Freestyle-øvelserne var for teenagere og havde stort set ikke bidraget med noget siden Kari Traas tid.

Norge var langrend, og norsk langrend kunne stå på egne, stærke ben.

Norges Skiløberforbund var kun ni år gammelt, og alenetilværelsen var ikke blevet den dans på roser som Sølve Bang og mange andre havde forestillet sig.

De havde heller ikke forestillet sig en dopingafsløret topudøver.

Arnulf slog hænderne for ansigtet og stønnede lavt.

– Vi bliver nødt til at tale med sponsorerne, sagde han. – De kan jo ikke bare ...

– Det er præcis det de kan, hvæsedes Sølve og tog fat om usb-stikket mens han nærmede sig den anden mand. – Alle sponsorer har en dopingklausul. Statoils er ubetinget og streng. *They can pull the plug on us*, Arnulf!

– Vi har stadig Staten. Udlovningsmidlerne. Frivillighed. De mindre sponsorer som MCV. Vi kan stadig ...

– Frivillighed? Tror du det her ... det her ...

Han slap usb-stikket og slog ud med armene.

– Tror du *Crystal Palace* er bygget på penge fra *vaffelsalg*? Tror du det er mødrene der trisser rundt derude ...

Den smalle højre hånd viftede ubestemt mod de grå vinduer.

– ... og laver loppemarkeder og koger pølser og hvad end de nu ... Tror du at det er *frivillighed* der har gjort det muligt for NSF at vokse til disse højder? Hvad? Tror du ...

Pludselig sank han ned i en stol. Tog sig til panden og pustede langsomt ud af næsen.

– Og med den ustabile, inkompetente mæ i Kulturministeriet kan det se slemt ud også med udlovningsmidlerne, tilføjede han bistert. – Sådan går det når folk her har drukket og spist og rejst på businessclass for derefter at ...

– De regnskaber er begravet, afbrød Arnulf Selhus skarpt. – Alt vedrørende 2015 er stedt til hvile af Stortinget. Det er besluttet. Efter Sotsji ser det ikke så slemt ud, og det er de regnskaber verden skal forholde sig til. Kun dem.

Der blev stille. Tågen derude blev om muligt endnu tættere. Da han hurtigt rejste sig og stillede sig foran vinduet, var lysene nede

på parkeringspladsen reduceret til utydelige vattotter af lysere gråt mod alt det mørke.

– Men lad os tage en ting ad gangen, afsluttede han og trak i slipseknuden. – Vi har nok med Hege lige nu. Og strengt taget er det hverken dig eller mig som er ansvarlig for den sag. Jeg tager hjem.

Han vendte sig om igen.

Sølv Bang virkede døv for denne verden. Han sad i dybe tanker med et ufokuseret blik. Den ene hånd holdt hårdt om usb-stikket, som han kikkede ind og ud af dækslet i en enerverende rytme.

– Jeg tager hjem, gentog Arnulf Selhus og gik hen mod døren.

Den anden svarede stadig ikke. Han kikkede og kikkede, og idet Arnulf Selhus lagde hånden på dørhåndtaget, slog det ham at ingen af de to egentlig havde tænkt over hvordan Hege Chin Morell mon havde det efter afsløringen.

– I hvert fald ikke så forfærdeligt som mig, mumlede han uhorligt da han lukkede døren efter sig og lod Sølv Bang sidde alene i det store mødelokale som selveste Kong Harald havde givet hædersnavnet “Jentutn”.

Væddemålet

– Det er ikke koblet til, sagde Selma og pegede på den sorte tv-skærm. – Jeg har ikke set nyheder i jeg ved ikke hvor lang tid.

– Du har jo en telefon.

Jan Morell så sig omkring med en mine som stod han midt på en losseplads. Den allerede smalle næseryg blev til en smal streg.

Selma satte sig i ostepopsofaen. Gjorde bydende tegn til at han kunne gøre det samme. Han blev stående.

– Det drejer sig om Hege, sagde han uden at kommentere lejligheden med andet end et fejende blik. – Hun er blevet taget for doping.

– Hvad er hun?

– Antidoping Norge påstår at hun har indtaget clostebol på en eller anden måde. Det har hun naturligvis ikke.

– Clostebol? gentog Selma. – Det er et anabolt steroid, så vidt jeg husker?

– Ja. Som jeg ikke har vidst noget om indtil for tre dage siden. Det er selvfølgelig en misforståelse. En fejl. Sabotage, i værste fald. Det er det du skal finde ud af.

– Jeg?

Hun tog en gul pude og satte den bag ryggen før hun fortsatte.

– Du har sat en frist til på mandag, Jan. Førstkommende mandag! Jeg var i banken i eftermiddag, det er allerede gjort. Jeg har ført tretten millioner tilbage til din konto. De sidste tre bliver du nødt til at vente med. Jeg kunne simpelthen ikke hoste op med mere. Giv mig to år til dem. Jeg skal også nok indlevere min advokatbeskikkelse, som du har forlangt. På mandag. Hvis du tror at jeg kan finde ud af noget så kompliceret og alvorligt som en dopinganklage inden da, overvurderer du mig.

– Du kan arbejde uden beskikkelse.

– Som advokat?

Selma smilede glædesløst, trak puden ud igen og dunkede let på den før hun trykkede den til brystet. Det var blevet mærkbart koldere den sidste time.

– Nej, sagde Jan Morell kort og vendte sig om mod hende.

Indtil da havde han talt ud i stuen. Nu søgte han øjenkontakt med hende.

– Du kan aldrig mere have adgang til andres penge, Selma. Det har vi talt om. Du kan ikke have din beskikkelse med din ... tensens. Vilkårene er ikke til diskussion.

– Så kan jeg ikke hjælpe dig.

– Ikke mig. Du skal hjælpe Hege. Og du skal gøre det som konsulent. For mig.

Selma mærkede pulsen stige. Hun trak vejret roligere, koncentrerede sig og fik kontrol igen.

– Det er det glade vanvid, Jan. Vi har en aftale. Et: Jeg betaler pengene tilbage.

Hun talte med venstre hånd på højre hånds fingre.

– To: Jeg indleverer min besikkelse. Tre: Jeg spiller aldrig mere. Noget. Nogensinde. Som modydelse anmelder du mig ikke. En meget ...

Darius hoppede op i sofaen, traskede lydløst rundt om sig selv et par gange og lagde sig ned.

– ... nådesløs aftale, fuldførte Selma.

Han åbnede munden. Hun løftede håndfladerne for at stoppe ham.

– Streng, sagde han alligevel. – Men retfærdig.

Hun lagde puden som en buffer mellem sig og katten.

– Okay, sagde hun sukkende. – Men med sådan en aftale er det helt umuligt for mig at arbejde for dig. Det må du da kunne forstå hvis du tænker dig om.

– Se det som et væddemål, sagde han skarpt. – Dit allersidste. Hvis du finder forklaringen på hvordan og hvorfor en ærlig, ren topidrætsudøver helt uforståeligt tester positivt og risikerer at gå glip af sit livs største opgave, får du pengene tilbage.

– PyeongChang.

– Ja.

– *No cure, no pay?*

– Ja. Det er sådan væddemålet er. Du har frist til allersidste holdudtagelse. 24. januar 2018. Lykkes det, er pengene dine. Seksten millioner. Mange af dine problemer kan repareres for seksten millioner, Selma. Særligt eftersom tre af dem er gæld du ikke kan indløse. Hvis ikke det lykkes, har både du og jeg spildt tiden.

– Men hvorfor mig?

Jan Morell smilede lidt.

– Se dig i spejlet, sagde han med et strejf af foragt. – Læs dit eget CV. Hvis nogen kan finde ud af det her, så er det dig. Topidrætsudøver. Topadvokat. Du har haft tre kendte dopingsager og vundet to af dem. Du er desuden et af Norges mest kendte ansigter og beundrede forbilleder.

– Tidligere topidrætsudøver, rettede hun. – Og fra på mandag

også tidligere advokat. Formodentlig også et meget mindre kendt ansigt fra nu af.

Han overhørte hende og stak hånden frem.

– Har vi en aftale?

Selma rejste sig. Stirrede på hans hånd uden at tage den. Darius hoppede årvågent ned igen med blikket rettet mod musen som nu lå død midt på gulvet.

– Jeg ved ikke engang hvor jeg skulle begynde, sagde Selma tøvende.

– Med at komme med mig, sagde Jan Morell. Han trak hånden til sig og begyndte at gå hen mod døren. – Du skal tale med Hege.

Først nu fik han øje på gnaveren og stoppede pludseligt op.

– Hvad er det her for et sted? udbrød han og trådte et skridt tilbage. – Og hvad fanden laver den kat her?

– Lang historie, sagde Selma kort og gik en bue uden om muse-liget for at hente sit overtøj. – Der er noget jeg skal først. Jeg kan være oppe hos dig om et par timer.

Et hurtigt blik på Rolexet. Endnu en ting hun ikke havde lyst til at give slip på. En reserve egentlig. Sådan et ur gav en god pris på eBay.

– Før midnat. Er det okay?

– Ja.

– Og du ...?

– Ja.

– Du dækker alle udgifter.

Irritation, muligvis vrede gled hen over hans ansigt.

– Inden for rimelighedens grænser, sagde han så. – Tager du jobbet?

– Jeg accepterer væddemålet. Uden særlig tro på at jeg vinder. Har du overhovedet overvejet om hun kan være skyldig?

– Det er hun ikke. Det ved jeg. Du glemte desuden et punkt.

– Hvad?

– I vores aftale. Punkt fire. Du skal give mig en skriftlig erklæring fra en autoriseret psykolog eller psykiater om at du er under behandling.

Nu var det Selma der stivnede.

– Det er et punkt vi bliver nødt til at fjerne.

– Ikke tale om.

– Jo.

Hun hængte jakken på knagen igen. Den lille gang havde ingen belysning. Kun den åbne dør ind til stuen gjorde det muligt at se konturerne af hinandens ansigter.

– Jeg kommer aldrig til at opsøge en psykolog, Jan.

– Jo. Spørg Vanja Vegge til råds. Er hun ikke en god veninde? Hvis du ikke gør det, kan jeg oplyse at jeg har anmeldelsen liggende klar i mit pengeskab.

Hun stirrede på ham og blev mødt af et blåt blik fuldt af vellykkethed, arrogance og rigdom. Jan Morell var trods sine kun 1,78 en mand der ikke lige var til at komme uden om. Han fik det som regel som han ville.

– Nej, sagde hun bestemt.

– Det er dit valg, sagde han hårdt og lagde hånden på dørhåndtaget. – Jeg afleverer anmeldelsen på mandag.

Døren smækkede i bag ham.

Darius mjavede.

Selma Falck tøvede et par øjeblikke. Så tog hun jakken og løb ud i opgangen.

– Jan!

Han stod heldigvis og ventede på hende ved postkasserne nederst i opgangen.

Gemmestedet

Det første Hege tænkte da hun ikke længere havde det som om hun skulle kaste op, var at ringe til faren. Den anden tanke ramte hende før hun fandt telefonen:

Det én ved, ved ingen. Det to ved, ved alle.

Mantraet var farens. Helt fra hun som lille, gravalvorlig bylt